

я отнася на небето: смъртта се обаждат още в самото начало на безумното увлечение.

Данте става поет заради Беатриче; ала за да запази тайната си, той се приструва, че е влюбен в друга жена, за която също пише "някои и други стихчета", които изнася само когато съдържат/или изглеждат, че съдържат/някой намек за истинското му чувство. Като заминала тази жена, той си послужил с друга жена за прикритие, а в сърдцето си толкова се забавлявал ^{от} тази игра, че най-сетне Беатриче престанала да го поздравява. По този повод в един стих става дума за "тъй нежния поздрав", като поетът се възвръща отново, ~~към~~ полусмутен и полуразкаян, към старата си ~~болезнено страстна~~ любов. На едно праздненство, Беатриче се усмивва, заедно с няколко приятелки, на смущението, което обхваща Данте при нейното явяване; поетът остава толкова жестоко засегнат от това, че в няколко сонета настойчиво се ~~връща~~ спира върху това свое мъчително състояние; това е времето на най-голямото му духовно напрежение. След това той иска да замлъкне, но дори и когато би се примирило, поезията не ще се примири.; а разговорът с няколко мили и добри жени му дава възможност да прозре по-ясно какво става в душата му. Понеже той не се надява вече на поздрав от Беатриче, а пък е съсредоточил цялото си щастие в възхвалите за нея, поезията му ^{вече} трябва ~~вече~~ да напусне болезнения си тон, вече трябва да се издигне към чистото съзерцание на тази красота и да изрази благородното и въздействие върху сърдцата на хората. След дълго размишление, един ден езикът на поета заговорва "сякаш сам се движи" и казва: "Жени, ~~които~~ ^{носимелки на} ~~любват~~ любовта". Така се раждат новите му стихове, в които страстта се явява още по-пречистена, почти разтворена в възторжения унес с който той съзерцава жената, минаваща като някакво чудо сред хората, и възбуждаща най-възвишени мисли за нежност и доброта; Данте я вижда в спомена си като някакво небесно създание и отбелязва предчувствието ~~всичко~~ си за скорошното и възвръщане между ангелите.

(на Данте му се струва, че През време на бълуванията, причинени от някаква болест, ~~Данте~~ получава известие, че Беатриче е мъртва: той вижда как душата и се възкачва към небето в вид на малко облаче, вижда тялото и да лежи проснато в върховен покой, и тогава той сам призовава за себе си смъртта. Но сънят се свършва, а заедно с живота се връща и старото ведро чувство на радостна обожание. Ала ето, че една песен на поета резко се прекъсва в една глава, а следната глава започва с болезнения стон: *Quomodo sedet sola civitas plena populo !* 1)

След това, с примирен тон, с съдържано вълнение, Данте говори за смъртта на Беатриче и за своята ~~връща~~ мъка, като разкрива с почти религиозен трепет мистичното възвръщане на числото девет в всичко, което е казал за нея. Мъката се излива в една песен, а споменът остава и отново оживява на годишнината от смъртта и; само, че след известно време, пред насълзените очи на

1) Как мистично седи градът пълен с народ !